

Cât mai amânăm smulgerea rădăcinilor?

Miercuri, 29 martie 2006

Gili Cârstea

Alăturându-se celor doi mesageri de la Minneapolis, sora White a făcut tot ce i-a stat în putere spre a convinge pe frații ei din posturi de răspundere că solia 1888 este de la Dumnezeu, că este adevăr prezent și că ei trebuie să înainteze în slava lui crescândă. Dar prejudecățile erau profunde. Așa că cei trei au început să viziteze adunările de tabără ale bisericii, încercând să dea “o șansă” poporului, așa cum spunea ea. Dar unii hotărâseră că poporului nu trebuie să i se dea o șansă prea mare, așa că i-au recomandat sorei White să plece în Australia, de dragul lucrării, evident.

A înțeles foarte bine că este gonită. A plecat, căci Duhul lui Dumnezeu nu Se impune acolo unde nu este apreciat și dorit. Ellet J. Waggoner a fost și el expedit în Europa, tot de dragul lucrării. A plecat și el, îndurerat și confuz.

Ajunsă în Australia, sora White a început să scrie fraților cu răspundere de la Battle Creek, iar imaginea ei despre 1888, în loc să se estompeze din cauza timpului și distanței, așa cum speraseră unii, devenea tot mai clară și, oh, dureroasă pentru mulți dintre pastorii noștri de atunci. În ciuda rapoartelor entuziaste pe care le primea din America de la președintele CG sau de la prieteni apropiați, care spuneau că solia neprihănirii prin credință este primită de tot mai mulți opozanți, ea rămânea sceptică și abătută. Ce se întâmpla în America nu era o acceptare a soliei respinse la Minneapolis, ci subtilizarea ei cu un produs contrafăcut cu mare talent. Era noua religie a neprihănirii prin credință pe care o îmbrățișaseră toate bisericile populare, o protecție legală împotriva unui Dumnezeu mânios, care și-a vărsat ura împotriva păcatului asupra Fiului Său. De acum, sângele vărsat era o bună protecție pentru o viață de păcat fără sfârșit, prelungită chiar până la înălțarea la cer.

Timpul a dovedit că acest gen de neprihănire prin credință este neputincios, iar Ellen a văzut bine subtilitatea prin care Baal se așeza tot mai confortabil între Hristos și poporul Său. Noul interes al fraților pentru neprihănirea prin credință dădea impresia că revolta de la Minneapolis fusese înfrântă, iar biserica se bucura de frumusețea și puterea soliei îngerului al treilea. Nu era decât o amăgire viclană. Ascultați:

“Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească

judicata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii... Necredința și-a făcut drum în rândurile noastre... Baal, Baal este alegerea... Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat, pentru că ei țin la calea lor și uită calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care propovăduiește iertarea doar prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, care mărturisește neprihănirea prin credință în Fiul lui Dumnezeu, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată... Ce viitor ne așteaptă, dacă nu reușim să ajungem la unitatea credinței?” (TM 467.468).

Ea spune aici cât se poate de clar că adevărata religie a Bibliei, autentică neprihănire prin credință, a fost “disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată,” iar rădăcinile acestei atitudini nu au fost smulse. Noua neprihănire prin credință care se strecura tiptil în biserică, și entuziasmul declarat al opozițiilor din 1888 pentru ea, nu era decât un fel de “tăiere” a vârfurilor unui copac malefic ale cărui rădăcini nu au fost smulse niciodată. Noi constatăm și astăzi că ele “continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii.”

Care erau “rădăcinile” acestei opoziții, opiniile preconcepute care predominau la Minneapolis față de solia 1888? Solia lui Dumnezeu a șocat pe savanții adventiști prin noutatea, uimitoare pentru ei, că neprihănirea lui Hristos are o legătură cu legea, cu sanctuarul și cu desăvârșirea unei generații care prin chiar acest lucru devine ultima. Solii așezau îndreptățirea prin credință chiar în sfânta sfintelor, acolo unde omul și Dumnezeu “se întâlnesc.” Ei observaseră acest fenomen descris pe larg în Vechiul Testament și acum îl descoperiseră aplicat în viața lui Hristos. Sanctuarul nu era decât o pildă pentru scopul lui Dumnezeu de a locui în casa Sa, de a Se odihni în locuința Sa, cortul Său. Duhul Sfânt trebuia lăsat să pătrundă în inima omenească tot mai adânc, pentru a pregăti sanctuarul în vederea instalării acolo a Solului Legământului. Legea lui Dumnezeu trebuia scrisă pe tablele unei inimi de carne. Omul devenea părtaș de natură divină. Taina lui Dumnezeu se încheia.

Dar așa ceva ei nu auziseră și nu citiseră nicăieri. Au crezut că nu este decât un exces de teribilism, datorat mai mult vârstei solilor decât expertizei teologice. Li se părea imposibil de crezut că ei disprețuiesc “adevărata credință a Bibliei” și că se împotrivesc acelei credințe autentice care mărturisește neprihănirea lui Hristos ca unică speranță a păcătosului.

Ideile lor preconcepute nu au murit nici astăzi. Mulțimi de pastori sunt afectați de “rădăcinile” nesmulse, care otrăvesc judecata și pervertesc percepția cu privire la solia 1888. Aici urmează Hristos să pună securea la rădăcină, căci smulgerea frunzelor sau tăierea vârfurilor acestei plante nu este de niciun ajutor. Este inutil să ne declarăm susținători ai neprihănirii prin credință, și în același timp să disprețuim, să vorbim de rău, să ridiculizăm și să lepădăm solia 1888.

Destul ne-am copilărit cu tăierea vârfurilor. Este timpul să plângem între tindă și altar ca Domnul să pună securea la rădăcina copacului acesta parazit care umbrește neprihănirea lui Hristos “în legătură cu legea.”